

NOTATENE OM SUF

fri informasjon

POSTBOKS 18 - BLINDERN - OSLO 3

Postgiro 20 65 70

Bankgiro 6094.05.20846

Fri Informasjon har som formål å spre informasjon om prinsipielle og aktuelle utenrikspolitiske spørsmål, spesielt i tilknytning til øst-vest forhold og de kommunist-styrte stater.

Redaksjon og utgivere:

Cand. polit. Jon Skard (ansv.)

Stud. philol. Nils Aasheim.

Konsultativt redaksjonsråd:

Utenriksred. Frank Bjerkholt

Generalmajor Wilhelm Hansteen

Direktør Max Manus

I brosjyreserien Fri Informasjon er utgitt:

1. Sovjetstaten og forfatterne
2. Warszawapakten — mål og midler (utgått)
3. Nordvietnams aggresjon i Laos
4. Kommunismens dilemma
5. Appell fra Sovjet
6. Notatene om SUF

Løpesedler:

A Rapport fra en kinesisk folkedomstol.

B Russisk historiker krever posthum rettsak mot Stalin.

C 9. april og kommunistene

D Harde straffer i Nord-Vietnam.

E Valg i Nord-Vietnam

Vil De ha Fri Informasjon gratis

tilsendt eller støtte oss

økonomisk ?

Benytt da kupongen bak i heftet.

INNHOLD

Notat 1.

Venstre-orienterte studenters arbeid for å infiltrere norsk samfunns- og næringsliv. 1

Notat 2.

De venstre-orienterte grupperes planlegging og gjennomføring av tiltak med sikte på å hindre avviklingen av Verdensbankens møte i København 6

Notat 3.

Samlet og systematisk oversikt over de ytterliggående venstre-orienterte organisasjoners virksomhet i Norge. 10

fri informasjon nr. 6

Oslo 1971

Notatene om SUF

Våren 1971 offentliggjorde studentbladet *Universitas* i Oslo at en norsk storbank hadde utarbeidet konfidensielle notater om SUF (m-l) og andre venstre-radikale organisasjoner. I løpet av den presse-debatt som utspant seg ble bruddstykker av notatene sitert i avisene, men notatene i sin helhet forble ukjente for offentligheten.

Noen måneder senere ble imidlertid notatene offentliggjort – av SUF! I et hefte med tittelen "Fakta om hetsen mot SUF (m-l)" utgitt på Forlaget Oktober gjengis de tre notatene in extenso. I en innledning foran notatene bringer SUF-forlaget sin kommentar. Her heter det også at de tre notatene ble skrevet i oktober og november 1970.

Når Fri Informasjon nå gjør notatene tilgjengelige for et bredere publikum, er det for at leserne selv skal kunne danne seg et inntrykk av notatene og de organisasjoner de beskriver. Notatene gjengis i sin helhet fra SUF-heftet og uten ansvar for mulige feil, utelatelser eller avvik fra original-notatene. For ordens skyld gjengis også SUF-forlagets kommentarer til notatene.

Notat 1

NOTAT ANGÅENDE VENSTREORIENTERTE STUDENTERS ARBEID FOR Å INFILTRERE NORSK SAMFUNNS- OG NÆRINGSLEV

1. Historikk

Det norske studentpolitiske klima var stort sett meget rolig fra 1945 til midten av sekstiårene. Visse krusninger på overflaten var det. De hadde stort sett utspring i Det Norske Studentersamfund. Likevel brakte de sjelden mer med seg enn debattinnlegg i radio og presse, hvorefter det hele stilnet av. Tidlig i sekstiårene begynte studentene i de store landene på kontinentet og i USA å røre på seg. De deltok i og tok tildels initiativet til store demonstrasjoner og aksjoner. Det var også flere steder tilløp til bruk av maktmidler fra studentenes side. Først i 1967/68 begynte visse studentgrupper å ta i bruk lignende maktmidler her, men i en helt annet moderat form enn de vi hadde sett i noen andre land. Fremdeles er vi

i Norge blitt forskånet fra bruk av vold fra studentenes side. Til gjengjeld har vi sett at de i større og større grad ved hjelp av ulovlige, ikke voldelige midler har skapt problemer i samfunnsmaskineriet.

Det er vanskelig å påvise noen spesiell grunn til at denne uroen er oppstått. Den har sitt internasjonale preg der opposisjonen mot det etablerte samfunnsystem spiller en stor rolle. Hvorfor denne opposisjonen arter seg som den gjør, har det vært mange forskjellige forklaringer på. Uroen må sees på som en reaksjon mot de verdinormer som har vært lagt til grunn i den vestlige verden etter den 2. verdenskrig. Stigende levestandard og økt opplysning har gjort sitt. Man har ønsket å forkaste krigens moral, ideene som ligger bak den moderne imperialismen og profittmaksimering man mener behersker det private næringsliv. Likeså vil man forkaste mange av de tidligere moralbegreper. Denne avstandtagen fra ismer og dogmer har vært klar nok, men samtidig som man har forkastet disse har man ikke klart å sette opp andre ideologier i stedet. Både denne mangel på idealer og et bevisst arbeid fra venstreradikale elementer for å fylle det vakuum som har oppstått, har bidratt til å skape

meget av den usikkerhet som preger den oppvoksende slekt.

Det er liten grunn til å tro at vi vil få noen større studenturo i Norge. Først og fremst er ikke studentenes økonomiske og sosiale situasjon så dårlig at det foreligger noen reell grunn til bruk av voldelige midler eller andre beslektede virkemidler. Faktum er vel at studentene i Norge idag har det betydelig bedre enn noen gang før også sammenlignet med levestandarden forøvrig i landet. Dernest er vårt samfunn lite og landet uengasjert i internasjonale konflikter som andre steder har gitt voldsomme utslag. Det spiller også en stor rolle at vi ved våre universiteter og høyskoler har gjennomført en stor grad av medbestemmelsesrett for studentene. Vi står i en så unik stilling at representanter fra de fleste land i den vestlige verden har vært her for å studere hvordan dette virker i praksis. Trolig ligger vi 20–30 år foran universitetene i andre land hva angår studentenes medbestemmelsesrett. Denne medbestemmelsesrett har vært kanalisert slik at det faktisk idag er studentvalgte representanter som har den avgjørende innflytelse i alt velferdsarbeid ved universitetene. Det samme gjelder i store deler av undervisningsopplegget, men her gjelder endel unntak. En opposisjon ville således måtte rettes mot studentenes egne representanter som ofte sitter med mange hundre og i visse tilfeller med flere tusen studentstemmer i ryggen.

2. Situasjonen idag.

Til tross for at vi hittil har hatt det relativt fredelig, arbeider den radikale studentminoritet meget effektivt på mange områder. Den er idag betydelig sterkere enn for to, tre år siden og meget tyder på at den fortsatt er i framgang.

Det totale antall studenter i Norge idag er ca. 30 000. Av disse studerer ca. 17 000 ved Universitetet i Oslo, ca. 5 000 ved Universitetet i Bergen, ca. 4 500 ved Norges Tekniske Høyskole og Norges Lærerhøyskole i Trondheim, mens resten fordeler seg på Norges Landbrukshøyskole, Universitetet i Tromsø og utenlandsstudentene. Den politiske aktivitet er i det vesentlige konsentrert om Oslo. En viss uro har det vært i Bergen, der representantene for Faglig Studentfront en tid hadde flertallet i Studenttinget, men Oslo har likevel en fullstendig dominerende stilling. Det som her nevnes vil først og fremst ha relevans for forholdene i Oslo.

Det har nylig vært offentliggjort en undersø-

kelse om studentenes stemmegivning ved siste stortingsvalg. Den viser at en overveldende del, ca. 3/4, stemte borgerlig. På landsbasis er sikkert resultatene riktige, men det må nok antas at studentene i Oslo er betydelig mer radikale enn gjennomsnittet for landet. Dertil kommer at de politisk interesserte studenter er mer radikale enn hovedtyngden av velgermassen innen de partier de har stemt på. Store grupper av studenter som ved siste valg stemte på Arbeiderpartiet, Venstre og Senterpartiet sympatiserer sterkt med SUF og de venstreradikale. Grovt regnet kan man inndele Oslostudentene politisk sett i tre hovedgrupper: De venstreradikale og deres sympatisører, de indifferente og de konservative med støtte fra kristelig hold. Styrkefordelingen, hvis de store urnevalg skal legges til grunn, er ca. 45–50 % på de konservative mens resten fordeler seg omtrent likt på de andre gruppene. Dette gir imidlertid ikke et helt riktig bilde fordi SUF og deres haleheng Faglig Studentfront (FSF) driver et langt mer aktivt og effektivt arbeid enn sine kolleger.

Til tross for at de venstreradikale synes å være i fremgang ved Universitetet i Oslo, er det ikke den åpne del av deres virksomhet søkelyset bør rettes på. Den teknikk og taktikk de har brukt ved universitetet i "den militante kamp" er ikke så farlig fordi den er åpen og virkemidlene kjent. Det som gir betydelig større problemer, og som bør gjøres mest mulig kjent, er hvordan det arbeides effektivt og systematisk med sikte på å sabotere, infiltrere og ødelegge mest mulig av det bestående samfunn og næringsliv utenfor universitetene.

Metodene forsøker man å hemmeligholde fordi arbeidet derved blir mer effektivt. SUF og FSF ser hele sin virksomhet ved universitetene som et ledd i en større nasjonal og global sammenheng. Det er ofte nødvendig dersom man vil forstå handlingene å kjenne til den motiveringen som ligger til grunn.

3. Nærmere om SUF (Sosialistisk Ungdomsforbund) og FSF (Faglig Studentfront).

SUF er et uekte barn av SF. Gruppen ble satt eller satte seg selv utenfor fordi den var for radikal for moderpartiet. Den vesentligste aktivitet innen SUF har tidligere foregått innen Det norske Studentersamfund. Etter hvert som dette organ har spilt seg mer og mer ut som en

opinionsskapende faktor (akademisk barnehage) og bevegelsen er blitt sterkere, har de søkt å etablere seg innenfor andre områder. Bl. a. har man gjennom SUF stiftet FSF. I begynnelsen forsøkte man å gi denne organisasjonen skinn av å være en tverrpolitisk fagorganisasjon, men det har likevel aldri vært noen tvil om hvem som sitter med makten. FSF er stiftet nettopp med det for øye å trekke til seg sympatisører fra de andre politiske gruppene som ellers ikke vil være med i SUF. FSF har etablert seg som en slags selvbestalt LO ved Universitetet og driver en utstrakt virksomhet på en rekke områder. Det regnes idag med at SUF har anslagsvis 4—500 medlemmer ved Universitetet i Oslo. FSF antas å ha noen flere, men de fleste er medlemmer begge steder. Ved valg er imidlertid gruppen langt sterkere. Hittil har de klart å komme opp i 1 200 til 1 400 stemmer ved valg, men jo større valgdeltagelsen er jo mindre relativ andel av stemmene har det vist seg at de får. Det har derfor vært et kjernepunkt for dem å avholde valg på en slik måte at færrest mulig får adgang til å stemme. Hittil har det bare delvis lykket dem å gjennomføre en slik taktikk ved Universitetet i Oslo. I Bergen har de hatt mer hell med seg i så måte.

4. SUF og FSF's arbeidsmetoder og organisasjon.

Det er god grunn til å følge SUF og FSF's aktivitet. Den øverste ledelse består av uhyre dyktige, dynamiske, kunnskapsrike, intelligente og sjarmerende mennesker. Blant tillitsmenn og sympatisører kan nevnes Tore Linne Eriksen, Steinar Stjernø, Siri Ustvedt, Bjørgulf Froyn, Svein Viggo Knutsen, Viktor Stein, Odd Odinsen, Trond Øgrim, Sigurd Allern, Sigurd Grønmo, Truls Sevje, Helga Forfang, Kurt Wolfram og Aanund Hylland. Organisasjonen er hierarkisk bygget opp. Styret sitter med nærmest uinnskrenket makt over medlemmene og disponerer deres arbeidskraft etter skjønn. Alle medlemmer må godtas av styret før de er lovlig opptatt. De må også forplikte seg til en minsteaktivitet ved å følge nødvendige kurs og seminarer i aktuelle emner. FSF har videre forgreninger og har etablert basisgrupper på alle fakulteter og de fleste institutter. For deres vedkommende har det ført til en viss utvanning av forpliktelsene, men kravet om sentral godkjennelse gjelder også de lokale grupper. Et typisk trekk ved organisasjonene er at de langsiktige politiske mål aldri mistes av syne.

Nesten ethvert tjenlig middel kan tas i bruk bare det kan gi resultat. Den gamle jesuitterregul om at "hensikten helliger middelet" sitter i høysetet. En betydelig del av medlemmenes inntekter betales inn til et fond som skal dekke fellesutgifter som bøter, aviser, løpesedler osv. Møteplikten gjør at de fleste medlemmer er meget godt informert og kan settes inn på korteste varsel i "krisesituasjoner". Forunderlig nok ser det ut til at organisasjonen disponerer betydelige kapitalmidler. Det har hittil ikke lykket å finne ut hvor disse midler kommer fra. Selv om noe bevilges gjennom Studentersamfundet og meget betales av medlemmene dekker ikke dette de årlige utgifter som kan anslås til 200—300 000 kroner i året som et minimum. Det riktige beløp vil sannsynligvis ligge betydelig høyere.

Fremgangsmåten ved igangsettelse av aksjoner og tiltak følger nesten alltid samme mønster. Man tar opp et forhold som det objektivt er grunn til å beklage seg over. Ved hjelp av agitasjon for forbedringer på dette punkt utvides kritikken etter hvert til å omfatte en kritikk av hele vårt økonomiske og politiske system. Fordi det i begynnelsen ofte lykkes å få med seg en massiv oppslutning, lar mange seg bruke også senere selv om de ikke egentlig støtter den politiske målsetningen. Først når det er for sent oppdager mange at de er blitt misbrukt.

5. Arbeidsfelt.

SUF og FSF's arbeid foregår hovedsaklig innenfor tre forskjellige sektorer av samfunndlivet: Ved Universitetet med tilknyttede organer, innen massemediene (Radio/TV, presse) og innenfor det vanlige samfunns- og næringsliv. Det er vanskelig å sondre mellom de forskjellige gruppene fordi "kampen" hele tiden foregår på bred front ved hjelp av alle tilgjengelige virkemidler.

A. Universitetene.

Ved universitetene er målsetningen todelt. For det første ønsker de å lede all undervisning og forskning inn i et spor der samfunnskritikken utgjør hovedelementet. Det hevdes at universitetet er en del av samfunnet og at det gjennom sin særstilling bør reformere samfunnet innenfra. Reformere innenfra betyr da at man vil ta universitetet i bruk for å rive ned det bestående samfunn og erstatte det med et marxistisk progressivt. Ansettelse bør skje på

politisk grunnlag der kun de "progressive" kan komme i betraktning. I sin prinsipielle tenkning ser det ut til at de venstreradikale har fått tilslutning. En rekke av Arbeiderpartiets fremste talsmenn innen forsknings- og kulturpolitikk har grepet ideen å la universitetene og skolene bli en faktor i partiets politiske virksomhet. Selvsagt tar man samtidig avstand fra de venstreradikales politiske ideer. Alle de borgerlige partier har motsatt seg en binding mellom undervisningsstedene og partiene.

Et annet aspekt ved universitetspolitikken er den velferdspolitiske side. Det er her de største politiske slag er blitt utkjempet. Som kjent har vi en lov om Studentsamskipnader i Norge som gir studentene selv den avgjørende innflydelse i de bestemmende organer. Det betyr bl. a. at blant de fem styremedlemmer i Studentsamskipnaden i Oslo velges tre av Studenttinget i Oslo. Hvilken omfattende virksomhet Studentsamskipnaden er blitt, er ukjent for de fleste. Gjennom den betydelige forretnings- og velferdsvirksomheten som drives, disponeres store kapitalmidler. For omsetningen 1971, beregnet til ca. 120 mill. kroner, kreves ca. 700 personer for å ivareta de forskjellige funksjoner. I tillegg kommer at Studentsamskipnadens styre også er ansvarlig for utbygging og drift av studentboliger i Osloområdet. Byggeprogrammet de kommende 10 år dreier seg om flere hundre millioner kroner. Til sammenligning disponerer Det norske Studentsamfund ca. 300 000 kroner årlig. Gjennom flere år har de venstreradikale forsøkt å få innvalgt representanter for seg i Studentsamskipnadens styre. Hittil har de ikke lyktes og har bl.a. derfor forsøkt å lamme virksomheten økonomisk ved å sette i gang forskjellige aksjoner (husleiestreik, kantinestreik). Dette har imidlertid også falt i fisk. Hvordan de vil legge opp taktikken i fremtiden er usikkert, men under alle omstendigheter sier det seg selv at det vil bli uhyre problematisk dersom de skulle få en avgjørende innflytelse innen de studentvalgte organer.

B. Massemediene.

I sin aktivitet for å få sine folk inn i de påvirkende organer, radio, TV og pressen, drives kontinuerlig kurs og opplæringsvirksomhet blant SUF og FSF's medlemmer.¹⁾

De mest lovende kandidater blit tatt ut etter en grundig vurdering, derefter briefet og kjørt gjennom en skoleringsprosess. Den består i å arbeide innenfor den lokale presse og organisa-

sjonene. Hittil har ikke resultatene vært så vellykkete av flere grunner. Den vesentligste er at trosfellene ofte vakler i troen når de er ferdige med studiene. Interessen for å skaffe seg selv et utkomme og en levestandard fortrenger nødvendige "offere" for saken. Derest er man innen massemediene fullt klar over meget av det som skjer. Ved ansettelse legges det vekt på å få en viss politisk balanse. Dessuten blir det stadig flere på høyresiden i studentpolitikken som engasjerer seg på liknende måte. Faglig og politisk blir de ofte foretrukket. Til tross for dette skal man på ingen måte undervurdere den aktivitet som drives på venstresiden. Som nevnt er det dyktige og målbevisste mennesker som står bak. Man skal heller ikke se bort fra at noe av den venstrevridning vi har hatt innen massemediene de senere år nettopp skyldes at de venstreradikale har vært oppmerksomme på mulighetene.²⁾

At det nu skjer bevisst og systematisk det enkeltindividene tidligere registrerte er et farlig tegn. 2)

C. Det øvrige samfunns- og næringsliv.

Det er en kjent sak at de venstreradikale studenter engasjerer seg sterkt i samfunnsdebatten. I debattene rundt EEC-problematikken og de store utenrikspolitiske spørsmål eksponerer de seg f. eks. meget dyktig og klokt. Det som imidlertid er av større betydning, og som samtidig er meget farligere, er den måten de opptrer for å bekjempe næringslivet. Jeg sikter ikke her til det som kommer frem av angrep i den offentlige debatt, men den skjulte undergravningsvirksomhet som drives. Jeg har tidligere pekt på den hierarkiske oppbygningen av organisasjonen og den langsiktige planlegging som preger tenkesettet til våre radikale venner. I sitt undergravnings- og infiltrasjonsarbeid har SUF og FSF god støtte innen SF og Norges kommunistiske parti. Begynnelsen til SUF og FSF's engasjement på dette felt synes å gå tilbake til den konferansen som NKP's faglige utvalg avholdt 2. og 3. november 1968 i Oslo. Konferansen hadde 70-80 deltagere. Blant disse var observatører fra SUF og FSF. Konferansen var et ledd i NKP's bestrebelser på å samle misfornøyde elementer innen norsk fagbevegelse til en tverrpolitisk opposisjon mot den sosialdemokratiske ledelse. En rekke krav fra "fagopposisjonen" ble vedtatt på konferansen. Kravene ble inndelt i seks punkter. Det som i denne sammenheng er av interesse er

punkt nummer seks som har følgende ordlyd: "Fagbevegelsen forberedes på alle trinn til anvendelse av nødvendige kampformer og undervises i erfaringene av de moderne former for streikekamp i andre land."

Det er en helt klar og påviselig sammenheng mellom den aktivitet som drives på universitetene og det som i den senere tid har skjedd i norsk arbeidsliv. Ville streiker har grepet om seg og andre slags aksjoner har også gitt problemer. Særlig har den kjemiske industri vært rammet. Formann i Norsk kjemisk Industriarbeiderforbund har de siste måneder nesten konstant vært på reise for å ordne opp i forskjellige forhold. Grunnlaget for aksjonene har som ved universitetene vanligvis vært en "berettiget" misnøye over lønns- og arbeidsforhold innenfor en begrenset sektor. Senere er konflikten blitt utvidet med generell kritikk av næringslivet, LO, regjeringen osv. Til tross for forsøk på forsøk på å hemmeligholde hvordan det opereres, får man etter hvert et klarere mønster av de venstreradikales arbeidsmetoder. Den sterke sentralisering gjør det lett å fjerntstyre det som skjer. De bedrifter der de har kontakter, eller der det kjennes til at arbeidsforholdene er dårlige, plukkes ut. Til disse bedrifter sendes spesialutdannede ferieavløser, korttidsansatte, vikarer osv. Det legges vekt på at de arbeider på egen hånd, de vanlige arbeidsfolk nærer en betydelig uvilje mot studenter, SUF og FSF. Den organisasjonsmessige "backing" skjer således helt i det skjulte. Den er normalt også ukjent for andre enn dem som har den direkte kontakt. Så snart han/hun er ansatt har representanten som oppgave å finne fram til de saker som er best egnet for agitasjon. De mest tjenlige virkemidler regnes å være streik, sit-down og go-slow-aksjoner. At arbeidet har båret frukter viser aksjonene på steder som Sauda, Jernverket i Mo i Rana, Oslo Sporveier, Norgas og Odda Smelteverk. I alle disse aksjonene har representanter for SUF og/eller FSF vært med i bildet. I Oslo Sporveier f. eks. lykket det for en medisinsk student i egenskap av ferieavløser å bli valgt til formann i Oslo Sporveisbetjenings Forening. Det store gjennombrudd fikk initiativtagerne til slike aksjoner gjennom Kiruna-konflikten og den enestående dekning den fikk i radio og TV.

SUF og FSF's aktiviteter er på mange måter farligere enn NKP og SF's. Såvel NKP som SF motsetter seg bruk av vold og aksepterer i hvert fall langt på vei demokratiske virkemidler. SUF derimot anser vold og alle tenkelige metoder

som adekvate virkemidler i en kamp for å skape kaos. Selv om de idag holdes i bakgrunnen har de utvilsomt fått øket opplutning om sine ideer innen stadig større grupper. Gjennom sin bakgrunn og intelligens har de også klart å formulere sine synspunkter i popularisert form som gir god grobunn for agitasjon. I konflikter har de også hatt fordelene av å ha en homogen og sterk organisasjon i ryggen. Enhver misnøye mener de venstreradikale vil være til fordel for deres sak. Jo større konflikten blir mellom arbeidsgiver og arbeidstager desto bedre vekst-vilkår for deres ideologi.

FSF og SUF's arbeid er foreløpig i sin spede begynnelse hva angår aktiviteten som er rettet mot næringslivet. Erfaringene fra universitetene og innen de bedrifter det har oppstått konflikter viser imidlertid at det de gjør bør tas alvorlig. Hverken LO eller bedriftslederne er ukjent med at det drives en agitasjon på arbeidsplassene som er inspirert fra universitetsforhold. Det som derimot ikke er kjent er med hvilken styrke, dyktighet og effektivitet de venstreradikale arbeider. Deres arbeidsmetoder er nettopp tilpasset det system de lever i og som de vil bekjempe.

Så snart som mulig bør man finne frem til mottiltak. Først og fremst bør det gjøres kjent for flest mulig hvordan SUF og FSF arbeider og hva de ønsker å oppnå. Deretter bør man prøve å fjerne misnøyen ved å finne årsaken til den. Der det er arbeidsplasser hvor forholdene er så dårlige at det gir god grobunn for agitasjon, bør bedriftene selv ta initiativ til forbedringer. Det kan bli dyrt å la være å foreta seg noe enn å få aksjoner av den karakter vi har hatt. Tilslutt må det vises tilbakenholdenhet blant arbeidsgiverne ved ansettelse av studenter hvis bakgrunn man ikke kjenner. En fordel vil det også være om man direkte og indirekte støtter de institusjoner og organer som prøver å bekjempe SUF og FSF. Det foregår en hård kamp på universitetene der resultatet er høyst usikkert. Hvis de venstreradikale skulle vinne vil det i fremtiden få en meget større betydning enn det de fleste idag tror. Ringvirkningene vil spre seg til hele samfunns- og næringslivet i år framover og gi mange ubehagelige bivirkninger.

Notat 2

De venstreorienterte gruppers planlegging og gjennomføring av tiltak med sikte på å hindre møtets utvikling.

I forbindelse med tidligere notat om venstreorienterte studenters forsøk på å infiltrere norsk samfunns- og næringsliv, kan det være av interesse å konkret vurdere nærmere de aksjoner som ble satt i gang for å lamme ovennevnte arrangement. Utviklingen hos oss er ennå ikke kommet så langt at vi i første omgang behøver å frykte tilsvarende aksjoner. Likevel må Københavnsaksjonene sees på som en åpning av aktiviteter rettet mot de private kredittinstitusjoner i den vestlige verden. Det kjennes også til at man på radikalt hold for tiden vurderer hvilke aksjoner som skal settes i gang mot de norske kredittinstitusjoner der selsagt vår bank er meget utsatt. Hvor langt man vil gå i retning av virkemidler som er nevnt under er vanskelig å si, men all den stund man positivt kjenner til at flere av de fremste representanter for norske venstreorienterte organisasjoner var tilstede under aksjonene i København, bør utviklingen følges nøye. Jeg tør ellers be om at de generelle kommentarer som er gitt i tidligere notat blir regnet med som bakgrunnsmateriale for nedenstående. Det som der er sagt vil således ikke bli gjentatt.

Demonstrantenes organisasjon og forberedelse.

Allerede for ca. et år siden startet forberedelsene med sikte på å lamme Verdensbankmøtet. Den danske venstrefløy hadde i lengre tid søkt etter et prosjekt som kunne samle kreftene i en felles aksjon. Venstrefløyen i Danmark omfatter som kjent et konglomerat av organisasjoner og grupper med diverse indre stridigheter. For denne "gode" saks skyld begravet man imidlertid stridsøksen i sitt angrep på den felles fiende. Den venstrefløy som her er henvist til omfatter bl. a. grupper som maoister, venstresosialister, anti-Vietnam-grupper, trotskister osv. Til tross for intense forberedelser så lang tid i forveien, ble det først i juni måned dannet et arbeidsutvalg med tilsammen 30 medlemmer. I arbeidsutvalget var det representanter fra følgende organisasjoner:

1. Venstresosialistene.
2. Studentenes Vietnam-aksjon.
3. Palestina-komiteen.
4. SUF Sosialistisk Ungdoms Forum.
5. Danmark-Koreaforeningen.
6. Maoistiske grupper.
7. DDV (De danske Vietnamkomiteer).
8. BPP (Black Panter's Party – danske avdeling).
9. Den fjerde INTERNATIONALES danske seksjon.

Representantene for hver gruppe skulle fått kunne fremme forslag til aksjoner. I tillegg til ovennevnte arbeidsutvalg ble det nedsatt en egen demonstrasjonsledelse på i alt fem medlemmer. Den var sammensatt av 2 trotskister, 2 fra DDV og 1 fra SUF. Under selve urolighetene ble det opprettet et hemmelig hovedkvarter for demonstrasjonsledelsen i sentrum. Dette var studenterrådets lokaler i Krystalgaten 14–16. Det var i det hele tatt et gjennomgående trekk i de danske uroligheter at studentene spilte en stor rolle. Det virkelige hovedkvarter ble likevel ikke ovennevnte sted, men Rådhusstredet 13, nærmere kjent som "Huset". Dette er en eiendom som tilhører København kommune som er leiet ut til Kulturministeriet. Ministeriet har igjen det til rådighet for forskjellige slags ungdomsaktiviteter.

I løpet av sommeren ble det gjort grundige forberedelser. Foruten at man sendte ut spioner for å finne ut nærmere om arrangementsopplegget ble det avholdt en lang rekke planleggingsmøter. Forberedelsene ble etter hvert delt i to.

1. Etablering av en opplysningskampanje om og mot Verdensbanken.
2. Militante aksjoner mot møtet.

1. Opplysningskampanjen.

Dette arbeidet ble vesentlig utført av DDV og Venstresosialistene. Det ble gjennom utenlandske kontakter samlet inn en mengde opplysninger om Verdensbankens forskjellige virksomheter, særlig da i U-landene.

Dette dannet utgangspunktet for en strøm av propaganda mot Verdensbanken. Som kjent har aktivistene som i Norge en betydelig trykkerikapasitet hvor man gjennom oppdrag fra andre lands makter klarer å frambringe store overskudd. Plakater, løpesedler og spesialtrykk av mange slag fløt i en stadig strøm fra aktivistene i den eneste hensikt å så uvilje og hat mot Verdensbanken og storfinsansens

"spill" bak kulissene. DDV's blad "Vietnam Solidaritet" kom bl.a. ut i et opplag på over 10 000 eksemplarer i et særtrykk som kun omhandlet Verdensbanken og dens virksomhet. Dette særtrykket kostet kr. 0,80 i fremstillingspris, men ble solgt for kr. 2,- pr. stk. Hele opplaget ble trolig solgt. På denne måten ble det skaffet ganske betydelige bidrag til finansieringen av aksjonene. Økonomisk støtte til planleggerne og til gjennomføringen av de ulike aksjoner ble også gitt av bl. a. "PLUM-fondet", DSF (Danske Studenters Fellestråd), Studentrådet, fra "Giro 1616" og fra privat hold.

Et ledd i propagandaen mot Verdensbanken var forsøket på å få kjente utenlandske økonomer til å delta i en såkalt "Kritisk Kongress". Den skulle være et motstykke til Verdensbankmøtet og bli avviklet i "Sølvkorsannekset" søndag den 20/9, onsdag 23/9 og torsdag den 24/9. Aktivistene lyktes ikke fullt ut med dette tiltak. Det viste seg nemlig vanskelig å overtale de utenlandske økonomer til å delta i denne kongressen. Den kjente belgiske trotskisten Ernest Mandel ga således avbud. Man kan si at den "Kritiske Kongress" stort sett ble en fiasko.

De siste dagene før Verdensbankmøtet ble det utfoldet en intens aktivitet med bruk av kraftige propagandafremstøt bl. a. gjennom pressen og andre offentlige media. Det ble likeledes foretatt et stort antall ulovlige malingsaksjoner og plakattoppklistringer.

Målet for opplysningskampanjen var å gi den danske befolkning et ufordelaktig inntrykk av Verdensbanken — at denne var et amerikansk ledet, kapitalistisk/imperialistisk instrument for å utsuge og utnytte de underutviklede land. Kampanjen var samtidig et forsøk på å skape en følelsesmessig basis for en bred oppslutning fra befolkningens side i de demonstrasjoner og aksjoner av forskjellige slag som parallelt ble planlagt iverksatt under selve møtet. På denne måten ville man prøve å legitimere de militante aksjoner mot Verdensbankmøtet. Det brede lag av den danske befolkning viste seg stort sett lite interessert i Verdensbankens funksjoner. Det må derfor antas at kampanjen stort sett forfeilet sitt mål.

2. Militante aksjoner.

De militante aksjoner ble først og fremst planlagt med sikte på en total ødeleggelse av møtet. Videre siktemål var å få en massiv konfrontasjon med politiet eller ordensmakten,

et ønske som uten tvil er diktert av et behov for "hevning" for en rekke nederlag de samme grupper har hatt ved demonstrasjoner de senere år. Ønsket om en slik konfrontasjon har sikkert også et rent politisk siktemål — nemlig ønsket om å få "bevis" for tidligere gjentatte påstander fra venstreekstremistiske kretser om at politiet og militæret er "monopolkapitalismens forsvarene og maktorganer". Av dette følger automatisk at de er arbeiderklassens fiender.

Aktivistene gikk straks igang med å skaffe et større antall erfarne, utenlandske venstreaktivister til København — dette for å stå best mulig rustet i kampen mot politiet. De utenlandske deltagere var forutsatt å ha større erfaring både med hensyn til strategi og ved aktiv bistand under gatekampene.

To av Arbeidsutvalgets medlemmer ble sendt utenlands for å verve aktivister. Det foreligger bevis for besøk i Frankrike og Belgia, men *man antar at også andre land har vært besøkt. Man har ikke noen oversikt over hvor mange utenlandske aktivister som besøkte København i det aktuelle tidsrom. Interessen for slik aktiv deltakelse syntes ikke å være særlig stor*, men de danske utsendingene fikk sikkert med seg gode råd og verdifull rettleiding og impulser for videre planlegging. Det ble under møtet observert deltakere fra bl. a. Frankrike, Tyskland, Holland, Sverige, Østerrike og Sveits. Man antar at det fra Sverige skjønsmessig deltok omtrent 200 deltagere. Fra de andre landene tilsammen ca. 100. Flere utenlandske deltagere ble arrestert, men senere sluppet fri. Ingen nordmenn var blant de arresterte og det ble heller ikke registrert norske biler i nærheten av *kampsonene. Fra sikre kilder i Norge fremgår det imidlertid at flere av SUF's toppfolk var tilstede under aksjonene. De ble også meget godt orientert om hvordan aksjonene ble organisert.*

Planleggingen av de militante aksjoner omfattet en rekke former for hærverk, brannstiftelser m. v. Bl. a. var planene om å sette fyr på "Bellasenteret" sterkt fremme. Dette fordi man derved håpet å kunne legge alvorlige hindringer i veien for arrangørene. "Bellasenteret" var stedet der møtene skulle avholdes. Dersom ildpåsettelse ikke nyttet, planla demonstrantene og aktivistene en indre forstyrrelse av møtet. Bl. a. vurderte man spørsmålet om bruk av røkbomber/stinkbomber, ødeleggelse av sprinkleranlegget osv. Aktivistene planla videre rutekusing mot amerikanske firmaer og virksomheter, hærverk mot hoteller hvor de dele-

gerte skulle bo, anfall mot de delegerte ved egg-kasting, tomater, maling osv., hindre transport av de delegerte gjennom byen ved hjelp av såkalt "partisansøm" og andre "tjenlige" midler.

For å stå best mulig rustet i kampen mot politiet, laget aktivistene "Molotov Cocktails" i store mengder. De produserte også store støkker og kjepper, herav et antall profesjonelt fabrikerte staver av hård plastikk med lærrem. Dette viste seg å være et ytterst farlig våpen. Det ble beslaglagt en mengde slike staver under optøyene. Våpenarsenalet omfattet også tunge jernbolter, muttere og annet kasteskyts. En spesiell gruppe, trolig eksilgrekere, laget bl. a. et tidligere ukjent kasteskyts av poteter isatt barberblader, et uhyre farlig våpen.

Aksjonsledelsen anmeldte i alt seks demonstrasjoner til politiet, og det ble i denne forbindelse gitt klar beskjed til politiet fra arrangørene at hensikten var å avholde fredelige demonstrasjoner. På denne måten tok ledelsen på forhånd offisielt avstand fra de optøyer som de selv aktet å iverksette med planlegging månedsvis i forveien.

Som et ledd i planene om å ødelegge møtet, forsøkte man å få plassert så mange som mulig av sine egne folk i den store mengde funksjonærer og medhjelpere kongressarrangørene måtte ansette for å få gjennomført opplegget. Det siktes til tolker, guider, sjåførere, kontorister osv. Disse planene mislyktes helt og møtet ble avviklet uten forstyrrelser fra aktivistene. De spredte tilløp man hadde ble meget raskt nøytralisert.

Strategien omfattet planer om fullstendig å lamme all ferdsel i gatene rundt kongresstedet. Man ville hindre deltagerne i å nå frem til kongressen, splitte politistyrkene man regnet med ville beskytte møtestedet og involvere disse i gatekampene lenger unna slik at politisperrer til slutt ble så tynn rundt møtelokalet at de spesielt uttatte spesialgruppene ville klare å komme så langt frem at de kunne trenge inn i møtelokalet eventuelt sette det i brann. Ved å dele ut løpesedler på de større arbeidsplasser, håpet aktivistene på at arbeiderne ville komme dem til hjelp under de voldsomme kamper med politiet som de ville få i stand. Det revolusjonære siktepunkt ble her tydelig avslørt.

På grunn av det store politioppbud rundt møtestedet forandret aktivistene sine planer om å få i stand en konfrontasjon der. I stedet ble kvarteret rundt Rådhusplassen utsett som åsted for selve "hovedslaget" med politiet på

kongressens åpningsdag den 21. september.

Aktivistenes strategi omfattet også dannelsen av et "ordensvern" på i alt 7 grupper under hver sin leder. Hver gruppe besto av 30 personer, samtlige utstyrt med hjelmer og støkker. Offisielt skulle dette ordensvernet beskytte demonstrantene i de anmeldte, lovlige demonstrasjonsmarsjer. Reelt hadde disse en langt viktigere oppgave. Etter at de lovlige demonstrasjoner var erklært avsluttet, var dette signalet til disse grupper om å starte sin egentlige oppgave — nemlig å splitte og forvirre politiet og hindre de delegertes avreise fra kongress-senteret. Planene om å lamme all trafikk til og fra "Bellasenteret" ble imidlertid kullkastet gjennom en enkel forandring av programmet rent tidsmessig. Dette resulterte i at på det tidspunkt den lovlige demonstrasjon ble erklært for avsluttet og urolighetene for alvor skulle starte, hadde allerede samtlige delegerte forlatt stedet uten hindring av noen art.

Planene fra aktivistenes side om å iverksette de største urolighetene på åpningsdagen for Verdensbankmøtet den 21. september, ble på grunn av politiets disposisjoner, forandret. I stedet ble tirsdag den 22/9 valgt som den dagen det endelige og avgjørende slag mot ordensmakten skulle utkjempes. Kongens Nytorv ble det stedet man valgte for aksjonen. Med alle de tilstøtende gater ville dette gi ypperlige muligheter for å spre og forvirre politiet. Dette stedet var særdeles godt egnet sett fra aktivistenes side — og det var også her politiet fikk de største vanskelighetene med å opprettholde ro og orden.

Det skjedde imidlertid også adskillig også på åpningsdagen den 21/9. Etter avslutningen av den "lovlige" demonstrasjon utenfor "Bellasenteret", dro en gruppe på ca. 600 demonstranter i samlet marsj gjennom byen til Rådhusplassen og sperret herunder all trafikk i de gatene der marsjen gikk. Etter hvert sluttet andre seg til, og ved ankomsten til Rådhusplassen var det samlet ca. 2 500 mennesker, hvorav mange var bevæpnet med slagvåpen, staver og lignende. Endel hadde hjelmer. Under marsjen forbi "American Express" ble samtlige vindusruter knust av demonstrantene. Dette resulterte i en omfattende bølge av hærverk og fremstøt mot restauranten NIMB hvor det kl. 20.00 var tillyst middag for de delegerte. Mens hovedmassen av demonstrantene konsentrerte seg om NIMB, brøt en mindre gruppe aktivister ut og gikk til angrep på en lang rekke kontorer og

bedrifter i de tilstøtende kvartaler. Listen over de steder hvor det ble begått hærverk omfatter bl. a. Arbeidernes Landsbank, Privatbanken, Handelsbanken, IBM, Hotel Imperial, Shell-huset, Hotel Royal, Pan American og Air France. Ruteknusingen beløp seg til betydelige beløp, hos IBM alene for ca. 25 000 kroner. Det foreligger ikke opplysninger om den totale sum skadene kom opp i. Det kan dreie seg om flere hundre tusen kroner fordi også ødelagte kjøretøyer, branner osv. må tas i betraktning.

Den 22/9 startet urolighetene straks etter at et anmeldt og "lovlig" såkalt "gateteater" var avviklet på Krinsen. Aktivister i et antall på ca. 1000 startet med å rope ukvemsord til politiet som sto oppmarsjert for å beskytte de delegertes ankomst til kveldens forestilling på det Kgl. Teater. I løpet av kort tid startet direkte angrep på politiet som ble "beskutt" med sten, muttere, jernstumper, påtenning av bensinbomber og andre former for voldelig angrep. Urolighetene øket raskt i omfang og intensitet og det ble bl. a. kastet "partisansøm" på gatene for å punktere de delegertes biler. Politiet klarte likevel stort sett å holde stillingen. Selv om en del teatergjester ble forulempet, skjedde ingen alvorlig overløst mot disse. Da politiet etter en stund besluttet seg for å rydde Kongens Nytorv, ble aktivistene drevet inn i de tilstøtende gater. Her fikk man så en ny omgang med ruteknusing fra aktivistene, som også startet med å bygge barrikader flere steder. Da flere av gatebarrikadene etter hvert ble tent på bidro de i betydelig grad til å hindre politiets arbeid. To av politiets motorsykler ble også "erobret" og satt fyr på. Flere andre sivile kjøretøyer ble skadet. I en periode foregikk det utallige kamper mellom politiet og aktivistene i hele området mellom Kng. Nytorv og Rådhusplassen. De opprinnelige ca. 100 aktivister var etter hvert blitt forsterket med store ungdomsgrupper, som tiltrukket av begivenhetene strømmet til og deltok i opptøyene. I kvartalene i dette indre byområde hersket det til tider rent revolusjonære tilstander. Politiet mistet flere ganger kontroll over situasjonen, men klarte likevel å beskytte de delegerte da disse etter forestillingen forlot teateret. Endel personer ble imidlertid skadet og trafikken var flere ganger i lengre tid fullstendig lammet.

Aktivistene hadde etablert egen radioforbindelse mellom sitt hovedkvarter og lederne som opererte ute på gatene. Politiets radiosamband ble "tappet" slik at aktivistene til enhver tid holdt seg orientert om forflytninger m. v. fra

politiets side. Dette vanskeliggjorde i høy grad politiets motstøt og operasjoner forøvrig.

De danske politimyndigheter foretok 21/9 på grunn av forskjellige omstendigheter en rassia i hovedkvarteret til maoistorganisasjonen KUF i Svaneveien 18. Her ble det beslaglagt bensinbomber og forskjellige slags kasteskyts som klart indikerte at organisasjonen var sterkt engasjert i urolighetene.

En del arrestasjoner ble foretatt. De arresterte vil få sine saker behandlet av domstolene. Tilsammen ble ca. 120 personer arrestert, hvorav ganske mange var av utenlandsk nasjonalitet. Det er særlig verdt å merke seg at DKP og DKU (Det danske Kommunistparti og Dansk Kommunistisk Ungdom) helhjertet støttet opp om demonstrasjonene og sikkert nok i en viss utstrekning deltok i selve urolighetene. Av taktiske grunner unnlot de imidlertid å delta i selve forberedelsene. Begrunnelsen på dette hold til ikke å engasjere seg offentlig synes å være frykten for at en ukontrollert utvikling av opptøyene kunne føre til en bred fordømmelse — både fra majoriteten av den danske befolkning og også fra mer ansvarlige innen venstrefløyen. Denne frykt viste seg å være vel begrunnet.

Det har vært antydnet bl. a. i pressen at dpt her dreiet seg om mer eller mindre organiserte pøbelstreker. Dette er ikke hele sannheten. Maoister, anarkister og andre ytterliggående grupper drev delvis sitt eget spill, men i realiteten ble forarbeidet grundig planlagt og forberedt av det tidligere nevnte arbeidsutvalg på 30 personer. Disse regnet ganske riktig med at så snart de planlagte voldsaksjoner var startet, ville dette utvikle seg i ukontrollerbare former av en stor mengde ikke politiske engasjerte ungdommer som alltid følger enhver demonstrasjon i håp om å være med å slåss mot politiet og få utløsning for sin ødeleggelseslyst.

Som en oppsummering kan man si at aktivistene ble forhindret fra å nå sitt mål. Verdensbankmøtet ble uroet, men ikke helt ødelagt. Likeledes ble opptøyene som helhet fordømt av en samlet folkeopinion i Danmark og i store deler av verden forøvrig.

Notat 3

I tilknytning til tidligere notater kan det være behov for å få en samlet og systematisk oversikt over de ytterliggående venstreorienterte organisasjoners virksomhet i Norge. Med utgangspunkt i Sosialistisk Folkeparti og videre mot venstre, vil man finne et variert spektrum av grupper og organisasjoner av forskjellig karakter. Et felles mål har de alle, nemlig å undergrave og rive ned det bestående samfunn og erstatte det med et tenkt sosialistisk utopia. Særlig vil dette notat prøve å analysere SUF og denne organisasjons arbeidsmetoder, frontorganisasjoner og økonomi. På noen punkter er det umulig å trenge helt til bunns fordi SUF omgir hele sitt arbeide med dypeste taushet med strenge reaksjoner overfor de medlemmer som slipper opplysninger ut. Det vedlagte materiale skulle imidlertid være korrekt så langt det rekker. Dette notat må ses på som en fortsettelse av de tidligere.

S.F. (Sosialistisk Folkeparti).

Stiftet: 15. april 1961.

Hovedkontor: St. Olavsgt. 27, Oslo 1.

Formann: Torolv Solheim. (Har erklært at han vil trekke seg, men såvidt vites er ennå ingen ny valgt).*

Nøyaktig medlemstall er ikke kjent, men på partiets landsmøte i 1967 ble medlemstallet oppgitt til ca. 3000. Det er grunn til å tro at det idag ligger betydelig lavere, sannsynligvis på 1800 til 2000.

Publikasjoner: Orientering.

*Siden dette notatet ble offentliggjort, er Finn Gustavsen som kjent valgt til ny formann i partiet.

SFU. (Sosialistisk Folkepartis Ungdomsforbund).

Stiftet: 15. november 1969.

Politisk formann: Arne Nygårdsmoen.

Organisatorisk formann: Olav Olsen.

Organisasjonen påstår selv å ha ca. 500 medlemmer fra 35 lokalag. Det er imidlertid tvilsomt om disse tallene er riktige. Hittil har SFU ført en relativt anonym tilværelse sammenlignet med flere av de andre organisasjoner på venstresiden. SFU er SF's nye ungdomsorganisasjon etter splittelsen med SUF og står helt på SF's politiske linje.

Publikasjoner: Foreløpig ingen.

NKP. (Norges Kommunistiske Parti).

Stiftet høsten 1923 og har siden den gang skallet av en mengde grupper.

Hovedkontor: Grønlandsleiret 39, Oslo 1.

Formann: Reidar T. Larsen.

Nøyaktig medlemstall er ikke kjent, men antas å ligge mellom 2 og 3000. Partiet har helt fram til den siste tid vært plaget av en del indre stridigheter som har forhindret et effektivt organisasjonsarbeide. NKP er den opposisjonsgruppe som står sterkest på arbeidsplassene blant de "menige" medlemmer. Mer ytterliggående elementer har imidlertid i det siste lykket å fordrive noen av disse tillitsmenn og erstattet dem med egne folk. Såvel NKP som SF har fått bedret sin økonomi betraktelig etter vedtak om statsstøtte til norske partier der støtten skal gis etter stemmetall ved siste stortingsvalg.

Publikasjoner: Friheten som kommer ut en gang hver uke.

Redaksjonen har samme adresse som partiet.

KU. (Kommunistisk Ungdom).

Stiftet høsten 1967 som NKP's ungdomsorganisasjon.

Kontor: Grønlandsleiret 39, Oslo 1.

Formann: Georg Ovesen.

Medlemstall ikke kjent, men antas å være 5 til 700. NKP's tidligere ungdomsorganisasjon er gått ut etter bruddet på landsmøtet i 1967. Like etter ble KU startet. KU har overtatt de fleste medlemmer som tidligere tilhørte NKU. Utgir avisen "Kommunistisk Ungdom".

Marxistisk Forum.

Ved årsskiftet 66/67 tilspisset striden innen NKP seg først og fremst i forbindelse med Sino/Sovjet konflikten. Dette førte til at et mindretall på i alt 11 medlemmer med redaktør Jørgen Vogt i spissen gikk ut av NKP's sentralstyre. Flertallet under ledelse av formannen Reidar T. Larsen, ville spille meglers rolle, mens mindretallet sto på Sovjets side og ville ta et oppgjør med KKP (Kinas Kommunistiske Parti). Denne gruppen utgjorde ca. 30-40 tildels framtrepende NKP-tillitsmenn som senere har holdt sammen og deltatt aktivt i den politiske debatt på venstrefløyen utenfor NKP. Visse tegn kan tyde på at det for tiden foregår en tilnærming mellom gruppene.

Marxist/Leninistisk front i NKP.

I mars 1969 utkom første nummer av tidsskriftet Røde Fane utgitt av en fraksjon fra Østkanten, Lambertseter og Manglerud lag av NKP og Kristiansand KUL. Fraksjonen vil i vitale spørsmål samarbeide med SUF og kaller seg "M-L Front i NKP". I juli 1970 ble 27 medlemmer av Østkanten lag NKP i realiteten ekskludert av NKP på grunn av denne virksomhet. Sentralstyremedlem i NKP, Ester Berge-
rud, har stått fram som lederen av denne m-l fraksjonen. Hun er disponent for firmaet Oslo Bok- og Papirhandel, Schweigaards gt. 56, Oslo 1. Publikasjonen Røde Fanes adresse er postboks 2963 Kampen, Oslo 5. Gruppens medlemstall er ikke kjent.

MAG. (Marxistiske Arbeidsgrupper)

Opprettet i pinsen 1969 på et møte i Oslo av tidligere SF medlemmer som meldte seg ut etter splittelsen SF/SUF. MAG har sitt utspring i det såkalte "samordningsråd" som ble opprettet av utbryterne etter splittelsen. Hovedmannen bak opprettelsen av MAG er Kjell Bygstad. Hovedmålsettingen bak MAG er å danne et revolusjonært parti i Norge på andre premisser enn SUF. Organisasjonen tar avstand fra SUF's MAO-dominans og sier seg politisk uavhengig. MAG har opprettet et sentralt arbeidsutvalg på 5 medlemmer.

Kontoradresse: Niels Juelsgt. 39, Oslo 1. Sekretær og kontaktperson: Oddvar Grøder. Antall medlemmer eller grupper er ukjent, men det drives en betydelig aktivitet. Overtok i høst SF's lokalavis "Vår Mening" på Sunndalsøra. Under navnet "Argument" er denne lokalavis for tiden MAG's eneste publikasjon.

SUF(m-l)

(Sosialist Ungdomsforbund
— marxist-leninister).

Organisasjonen er den største og farligste av alle gruppene på venstresiden og danner med sine undergrupper en sterk organisatorisk og økonomisk front på ytterste venstre fløy. SUF's sentralledelse er i det vesentlige sammensatt av studenter og intellektuelle, men oppbyggingen av organisasjonen gir en stor slagkraft langt utover disse grupper. Nærmere detaljer om aktiviteten rettet mot næringslivet, LO, organisasjonen osv. blir her ikke berørt. SUF ble opprinnelig stiftet høsten 1963 som SF's ungdomsorganisasjon. Siden splittelsen i februar 1969 har SUF opptrådt som en uavhengig

leninistisk/marxistisk/maoistisk organisasjon. SUF's fremste mål er dannelsen av et revolusjonært klassekampparti med forankring i Mao Tsetungs tenkning. Man bør spesielt feste seg ved den formulering av formålsparagrafen med utdypninger som ble vedtatt på SUF's 6. landsmøte. Den lyder som følger: "SUF(m-l) er det norske proletariatets kommunistiske ungdomsforbund, som arbeider for å styrte monopolkapitalens diktatur gjennom en proletarisk sosialistisk revolusjon, og opprette og konsolidere sosialismen under proletariatets diktatur med det kommunistiske samfunn som endelige mål. Dette er i samsvar med de virkelige interessene til arbeiderklassen og de brede lag av folket. SUF(m-l) har marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som sitt teoretiske grunnlag og rettesnor. Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går mot sitt totale sammenbrudd og sosialismen går fram mot verdensomspennende seier. SUF(m-l) tar del i arbeidet for opprettinga av et revolusjonært kommunistisk parti grunna på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i Norge. Uten sitt revolusjonære parti som er av marxist-leninistisk type, uten sin militante fortropp sammensatt av arbeiderklassens mest framskredne elementer, kan ikke arbeiderklassen i Norge styrte monopolkapitalens diktatur og opprette sitt eget. SUF(m-l) vil når dette partiet er oppretta, underordne seg det og stille seg under dets ledelse." Blant de etterfølgende utdypninger bør man særlig merke seg følgende: "Monopolkapitalens diktatur kan bare styrtes ved at arbeiderklassen alliert med alle progressive lag av folket bryter borgerskapets undertrykkingsapparat i stykker, knuser det borgerlige statsapparat gjennom ei revolusjonær omveltning, og er forberedt på å bruke vold for å oppnå dette . . . SUF(m-l) aviser den parlamentariske vegen til sosialismen

Dette betyr ikke at SUF(m-l) alltid i prinsippet tar avstand fra alt parlamentarisk arbeid. Arbeid av dette slag kan være verdifullt dersom det nyttes til å avløse Stortinget som et redskap i undertrykkinga av folket og propagere nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon."

En gjennomgåelse av SUF's statutter viser en veldig bredde over aktiviteten som på mange områder er ledet via Kina og Albania der SUF-ledere med jevne mellomrom blir mottatt som høyt ærede gjester. Nylig kom en delegasjon på 16 framtrepende suffere tilbake fra Kina. De 16 var følgende: Siri Ustvedt, Pål

Steigan, Lars Bøckmann, Ester Bergerud, Hildegunn og Carl-Erik Schultz, Kirsten Rytter, Knut Lande, Leif Solberg, Morten Kolstad, Gudbrand Nøkleby, Sverre Richard Knutsen, Sveinar Bjørn Bones, Bjørg Njaa, Vidar Eng og Jan Ytredal. Hovedkontoret til SUF ligger i Fyrstikkalleen 19, Oslo 5, der også organisasjonens trykkeri a/s Duplotrykk holder til. Formann er Pål Steigan og sentralledelsen består av 9 medlemmer. Medlemstallet antas å være ca. 3000, men dersom sympatisører og rekrutter skal tas med, ligger det opp mot 5000. Da en betydelig del av medlemmene er tilknyttet andre organisasjoner, er den politiske slagkraft vesentlig større enn det medlemstallet isolert sett gir uttrykk for. Av faste publikasjoner som utgis av SUF bør nevnes:

A. Klassekampen, utgis en gang pr. måned.

B. Røde Garde, 3—4 ganger pr. år.

C. Bolsjevik, SUF's interne og hemmelige medlemsblad.

Videre utgis med jevne mellomrom av SUF og undergrupper kampskrifter, løpesedler osv. I det hele tatt må a/s Duplotrykk ha en ganske betydelig kapasitet for i det hele tatt å overkomme noe mer enn det som utgis av SUF med haleheng. Sosialistiske arbeids- og studiegrupper har vært stiftet i mengdevis i tiden etter splittelsen i februar 1967 av tidligere SF-medlemmer. Disse gruppene står helt på SUF's grunnlag og har intim forbindelse med SUF og SOR (Sosialistisk Opplysningsråd). SUF dirigerer hele virksomheten og samordner og leder alt arbeid. Studie- og skoleringsvirksomhet har foreløpig vært gruppenes hovedoppgave. Fra høsten 1969 har de som arbeider utadventnd blitt pålagt salg av KLASSEKAMPEN. Endel av studiearbeidet har bestått i å sette opp lister over potensielle fiender og diskutere hvorledes disse best skal nøytraliseres og uskadeliggjøres.³⁾ Bl.a. er det kjent at det arbeides med å få oversikter over hvem som eier hvilke aksjer i norsk næringsliv.³⁾ Virksomheten er planmessig bygget opp som celler i et fremtidig klassekampparti. I Oslo og Akershus er det dannet en koordineringskomite for disse grupper under ledelse av Torstein Haldorsen, Observatoriegte. 16, Oslo 1. Antall medlemmer eller grupper er ikke kjent. Gruppene har ikke egne publikasjoner, men bruker KLASSEKAMPEN og RØDE FANE som talerør.

Grupper og organisasjoner tilknyttet SUF(m-l) eller der SUF har en utslagsgivende innflytelse.

1. Faglig Studentfront Organisasjonen arbeider først og fremst på universitetene i Oslo, Bergen, Trondheim og Tromsø, men hovedledelsen har tilholdssted, og aktiviteten foregår for det meste i Oslo. I den senere tid har FSF spredt sin virksomhet også til andre elevgrupper og er bl. a. i full sving med å etablere basisgrupper ved yrkesskoler, lærerskoler og sykepleierskoler. Særlig blant sykepleierne har de åpenbart hatt god vind i seilene. Der skal man være spesielt oppmerksom i fremtiden. FSF opererer som et slags selvbestaltet LO ved universitetene. Ifølge internt medlemsblad var det siste semester 396 medlemmer ved Universitetet i Oslo, men det antas at tallet ligger noe høyere. FSF har i oppgave å lamme og infiltrere virksomheten innenfor tre hovedsektorer: Ved institutter, i råd og fagutvalg, m.a.o. innen universiteter, innenfor studentsamskipnadene og innenfor andre elevgrupper. Særlig i Oslo har det lyktes å skape store problemer. Taktikken er nu i ferd med å forandre seg. Tidligere valgte FSF å stå utenfor for å kritisere. Nu ønsker de å arbeide innenfor systemet for å prøve å ødelegge det den veien. I første omgang er målet å oppnå en konfrontasjon mellom de etablerte organer og studentene. (Jfr. det som skjer i forsvaret).

Det må forventes at man i forbindelse med varslede prisøkninger ved spisestedene og for boligene i Oslo får en betydelig uro i tiden framover. Kritikken vil først og fremst rette seg mot Studentsamskipnadens styre som sitter med ansvaret. Reaksjonene vil trolig komme i forbindelse med Studenttingets budsjettmøte den 9. desember. En antydning om hvor komplisert situasjonen er får man når det kjennes til at tre av seks medlemmer i Studenttingets Arbeidsutvalg er medlemmer av FSF, til tross for at flertallet i Studenttinget er overveiende moderat og konservativt. Blant de tre er formannen, sekretæren og den som har ansvaret for det økonomiske saksområde. Sistnevnte og formannen har nylig undertegnet et opprop til støtte for Rød Front styret i Det Norske Studentersamfund. Det interne regnskap for FSF i perioden 19/11-69 til 1/9-70 viser utgifter på til sammen ca. 33 000 kroner. Mesteparten av pengene er gått til trykning, stensiler og bevilgninger til Norgas-arbeiderne. Formann i FSF heter Eirik Rossen. Siste semesters formann var Helga Forfang, nu-

værende formannskandidat for Rød Front i Det Norske Studentersamfund.

2. Palestinakomiteen.

Komiteen ble opprettet så sent som 29. september i år. Formann er Finn Sjøe, kjent som mangeårig studenttillitsmann med bakgrunn fra Det Samfunnsvitenskapelige Fakultetet. Gruppens adresse er postboks 107, Blindern, Oslo 3. Minimumsprogrammet som ble vedtatt på det konstituerende møte er følgende:

1. Full støtte til det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp på deres egne premisser.
2. Full støtte til opprettelsen av et demokratisk Palestina hvor jøder, kristne og muhammedanere har samme rettigheter og plikter.
3. Bekjemp USA-imperialismen og den sionistiske staten Israel.
4. Bekjemp alle stormaktsløsninger som vil garantere den sionistiske staten Israels eksistens og knuse det palestinske folkets frigjøringskamp.

Gruppen vil spre avisen "Fritt Palestina" og annet "opplysningsmateriale". Etter hvert som organisasjonen får styrke og slagkraft, vil den drive frem ulike støtteaksjoner. Oppslutningen er allerede påstått å være meget god.

3. Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Komiteen ble stiftet i forbindelse med den økende offentlige kritikk mot det amerikanske engasjement i Vietnam. Siden stiftelsen har det vært flere utskiftninger i komiteen, og det er i dag helt utvilsomt at arbeidet domineres av SUF. Komiteen støttes også økonomisk av Rød Front styret i Det norske Studentersamfund, for 1970 er det gitt ca. 29 000 kr. i støtte. Tidligere i høst kom det til et skisma mellom Solidaritetskomiteen og Vietnambevegelsen i Norge. Som kjent har sistnevnte bevegelse sitt utspring først og fremst innen Arbeiderpartiet, LO og deler av Venstre. I forbindelse med en protestdemonstrasjon oppstod det uenighet om bl. a. plakatenes teksting og dette førte til brudd. Senere har Solidaritetskomiteen mer og mer grepet initiativet og står nu i folks bevissthet som den fremste opposisjon.

4. Kampanjen Norge ut av Nato.

Organisasjonen var opprinnelig av nasjonal karakter, men er etter hvert blitt begrenset til å omfatte grupper innen Oslo og Akershus. Aktivitetsnivået har vært nedadgående etter hvert som andre emner har fanget større interesse. I ledelsen sitter flere SUF tilhengere og mange av

de eldre tillitsmenn som opprinnelig startet kampanjen har nu meldt seg ut etter at SUF(m-l) overtok. Gruppen arbeider for norsk utmeldelse av NATO. Finansene synes å være ganske gode. Bl.a. er det i løpet av 1970 gitt over kr. 20 000 i bidrag fra Det Norske Studentersamfund. Publikasjon er "Fritt Norge" som utgis med uregelmessige mellomrom.

5. Fredskontoret i Oslo.

Som kjent er det etablert fredskontorer også andre steder, men det er i Oslo det meste av aktiviteten foregår. Såvidt vites er fremdeles Lars Andreas Larsen, nuværende ungdomsmedarbeider i radio og tidligere en av de aktive i forbindelse med oppførelsen av "Et spill om pugg" og det nu oppførte "Toller" på Nationalteatret, leder for kontoret. Fredskontoret er regnet for å være SUF's utenriksdepartement⁴), og organisasjonen har lagt stor vekt på å fremstille kontoret som politisk nøytralt og fritt bl. a. for å oppnå offentlige støtteordninger. Det utvises en betydelig aktivitet gjennom kontoret, men det har ikke lyktes å få tak i nærmere opplysninger om tillitsmenn, økonomi, formålsparagraf osv. Det er imidlertid kjent at fredskontoret har et stort internasjonalt kontaktnett som formidler tanker og impulser om forskjellige slags tiltak med sikte på aksjoner i Norge.

6. Dimitrovkomiteen.

Komiteen er stiftet for å utbre skrifter av den bulgarske forfatter Dimitrov i Norge. Den har sitt utspring fra grupper i Det Norske Studentersamfund og har fått 10 000 kroner i støtte for 1970. Dimitrovs hovedemne er tanker om enhetsfronten. I den senere tid er det tegn som tyder på at komiteen er gått over til å bli en aksjonsgruppe for eksilgrekere i Norge.⁵

7. Komiteen mot EEC og Dyrtid.

Komiteen har kun vært i arbeid en kort tid. Allerede i lengre tid har det vært studiegrupper i arbeid som har hatt som formål å finne frem til de beste aksjonsformer mot norsk medlemskap i EEC. Resultatet er blitt at nevnte komitee har knyttet sammen protesten mot EEC og prisstigningen. SUF har lagt stor vekt på dette nye tiltak og det må forventes en sterk konsentrasjon og bruk av store ressurser her i tiden fremover. Sentraliserte påbud er sendt ut til SUF-medlemmer og sympatisører over hele landet.

2. desember er det en aksjonsdag, men allerede 10. november var komiteen engasjert for å protestere mot det nye statsbudsjettet idet dette skulle være "et typisk EEC budsjett hvis hensikt er å tilpasse vår levestandard til det som er vanlig i EEC". I agitasjonen hevder komiteen at det er grupper av fagorganiserte som har tatt initiativet til aksjonen. Det er riktig at fagorganiserte fra Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund, Norsk Tjenestemannslag, Jern og Metall, Kommuneforbundet og Norsk Grafisk Forbund offisielt har tatt initiativet. Det er likevel helt utvilsomt at det er SUF's sentralledelse som står bak opplegget. Allerede på stiftelsesmøtet den 29. september skinte dette tydelig gjennom. Det var her SUF representanter fra Sporveien og Norgas som var de ledende. Offisielt er følgende paroler grunnlaget for komiteen:

1. Avbryt forhandlingene i Brussel.
 2. Stopp alle angrep på fagorganisasjonens handlingsfrihet, på de demokratiske rettigheter og den nasjonale suverenitet.
 3. Slutt på dyrtidsutviklingen. Full prisstopp på dagligvarer og husleier.
 4. Momsen øyeblikkelig vekk fra dagligvarer, strøm og brensel.
 5. Ned med rentesatsene.
- Kjell Hovden ser foreløpig ut til å ha eksponert seg som leder av komiteen.

8. Oslo Filmklubb.

Klubben er nu et rent underbruk av SUF (m-l). Kommentarer utover dette skulle være unødvendig, men det er verdt å merke seg klubbens utvikling fra det ideelle formål til den nåværende aktivitet.

9. Faglige utvalg og streikestøtteutvalg.

Faglige utvalg og streikestøtteutvalg er opprettet innen flere sektorer i samfunnslivet. Ved universitetene, ved bedrifter gjennom Det norske Studentersamfund, osv. Utvalgene driver en konsentrert virksomhet om bestemte emner, f. eks. planlegging av aksjoner, innsamling av midler, kritikk av pensu o.l. Når tiltakene er gjennomført oppløses utvalget og det stiftes nye. Dette gir en god mobilitet og effektiv bruk av "eksperter" i forskjellige emner. Det er neppe tvil om at meget av det som er satt igang av aksjoner o.l. rundt omkring stammer fra de såkalte faglige utvalg som igjen alltid har en nær tilknytning til SUF's sentralledelse.

10. Rød Front i Det norske Studentersamfund. Denne gruppen er den mest kjente, og den som ofte står som eksponent utad for deler av den aktivitet som skjer innad. Gjennom møter, debatter og andre tiltak som refereres i pressen søker fronten å spre sine tanker og ideer. Opprinnelig var det i Studentersamfundet SUF startet sin virksomhet, men dette forum er nu ikke lenger så viktig for den totale organisasjon.

Både som opinionsskapende faktor og som organ av betydning har Studentersamfundet utspilt meget av sin rolle. På den annen side gir inntektene gjennom ølsalget i Studenterkroa store beløp som for det meste brukes i SUF's arbeid.⁶⁾ De fleste studenter som går i Kroa vet neppe at de gjennom sin ølrikking finansierer meget av den SUF-aktivitet som er rundt omkring i samfundet. De mange bedrifter som gir annonser i semesterprogrammet er heller ikke alltid oppmerksom på at de i virkeligheten finansierer en politisk aktivitet hvis fremste mål primært er å bekjempe dem selv. I skrivende stund kjennes ikke utfallet av det kommende valg i Studentersamfundet, men uansett hva som skjer må det regnes med at de vensterradikale nu i en årrekke vil beholde initiativet. Spredte konservative seire vil ikke forhindre vedtak, resolusjoner og bevilgninger i motsatt retning. I tilknytning til Rød Fronts aktivitet i Studentersamfundet, har man også fått beslektede tiltak andre steder. Kort bør nevnes, den såkalte Rød Skolefront, SUF's arbeide innen skoleverket, og det kunstneriske engasjement inspirert fra SUF's kulturvalg. Nationaltheatret har vært det sted der mesteparten av teateraktiviteten har vært konsentrert.

11. Sosialistisk Opplysningsråd.

Rådet har intim kontakt med SUF og er det organ som står for den offisielle ledelse av kurser, studiesirkler m.v. Tidligere ble Sosialistisk Opplysningsråd støttet med betydelige statsmidler i sin virksomhet, men da visse misbruk ble oppdaget ble den offentlige støtte inntil videre stoppet. Dette har bl. a. resultert i at virksomheten for tiden nærmest er lammet. For å dekke gapet mellom de stadig økende utgifter og reduserte inntekter, har SOR disponert sine ansattes skattetrekk og folketrygd. Dette har resultert i at det er blitt foretatt utpanting i løøse for ca. kr. 300 000 på vegne av 13 kommuner, der imidlertid Oslo alene har krav for innpå 270 000 kroner. Tinglysning av utpantingen skjedde den 28. september. Forøvrig gir utpantingsbeløpets størrelse en god

indikasjon på den store bredde SOR har hatt i sin virksomhet.

12. Duplo Trykk.

Duplo Trykk er SUF's trykkeri og hevdes å motta bestillinger fra utenforstående på vanlig forretningsmessig basis. Trykkeriet har en ganske omfattende kapasitet, og har mottatt ganske mange oppdrag utenfor den interne produksjon av materiale. Bl. a. trykker den kinesiske ambassade sine skrifter i trykkeriet. Nøyaktig regnskapstall for trykkeriet er ikke mulig å få tak i, men det later til å være en ganske lukrativ virksomhet.

SUF's finansieringskilder.

Som tidligere nevnt disponerer SUF(m-l) betydelige kapitalmidler. Tidligere har vært antydnet minimum 2–300 000 kroner årlig. Uten å gå for meget i detalj er det sannsynlige tall langt høyere. Et grovt anslag over årlige inntektskilder vil bli som følger:

1. Bevilgninger gjennom Det Norske Studentersamfund	ca. 250 000,—
2. Organisasjonens andel av lånene fra Statens Lånkasse for Studerende Ungdom og innbetalt medlemskontingent og private bidrag fra medlemmene	ca. 250 000,—
3. Overskudd og finansiering via Duplo Trykk	ca. 50 000,—
4. Innsamlet ved ulike aksjoner	ca. 75 000,—
5. Offentlig og halvoffentlig støtte	ca. 25 000,—
6. Annonseinntekter i publikasjoner	ca. 50 000,—
7. Reisetøtte via andre lands ambassader	ca. 50 000,—

Tallet er grovt skissert og kan vanskelig nøyaktig verifiseres. En del opplysninger finner man imidlertid ved å gjennomgå alle publikasjoner og mer eller mindre åpent stoff samt frontorganisasjonenes virksomhet og finansiering. I tillegg til de disponible beløp kommer selvsagt all den gratis arbeidsinnsats som medlemmene utfører. Som kjent medfører medlemskap i SUF forpliktelser hva angår arbeidsinnsats i og utenfor organisasjonen. I vanlig organisasjonsmessig målestokk gir en slik gratisinnsats enorme fordeler.

Konklusjon.

SUF's innflytelse er ikke alene begrenset til de grupper og organisasjoner der de sitter med flertall eller har en bestemmende innflytelse. Hele organisasjonsoppbyggingen er basert på at medlemmene gjør en innsats innenfor andre organisasjoner. Trolig sitter representanter plassert i sentrale stillingen innenfor våre politiske partier, organisasjoner osv.⁷⁾

Likeså må det regnes med at det er en mengde medlemmer og sympatisører som er engasjert rundt på arbeidsplassene og på andre steder der det er muligheter for å skape uro. En systematisk og omfattende innsamling av opplysninger har vært gjennomført gjennom lengre tid for å finne svake punkter i det etablerte samfunnsmaskineri. Bl. a. har SUF detaljerte lister over alle tillitsmenn i sentrale bedrifter, en mengde personaliaopplysninger om nøkkelpersoner i de fleste samfunnslag osv.⁸⁾

Situasjonen må ses på med alvor. Det er nødvendig at det settes i verk tiltak overfor de grupper som søker å ødelegge vårt samfunns- og næringsliv. I denne sammenheng er det av avgjørende betydning at eventuelle motstøt skjer på en rolig og veloverveid måte. Vi må ikke fristes til å ta i bruk metoder lik dem som SUF bruker, men strengt holde oss til tiltak som er lovlige og tåler offentlighetens lys.

Det ville være en ønskepakke for de venstre-radikale dersom deres aktivitet ble møtt av ytterliggående reaksjoner på den motsatte fløy. Derved ville de få ny næring i kritikken mot det bestående samfunn.

Viktigst er det å gi opplysning på en saklig og fornuftig måte for derved å finne frem til preventive virkemidler. All informasjon som gis om SUF må være preget av fornuft og nøkternhet. Man må ikke overspile materiale, men alltid holde seg til fakta. Ro og tenksomhet blir en nødvendig del av mottiltakene. Grunnen til at informasjon må spres, er nettopp troen på at vårt samfunn slik det er, er verdt å kjempe for og tro på, sammenlignet med det samfunn de venstreradikale ønsker. Vi må ha den tillit til vårt eget system at vi ikke setter oss ut over de spilleregler og grenser som er trukket opp i det bestående.

Et sted motstøtet meget enkelt kan settes inn, er i angrepet på de venstreradikales økonomi. For å hevde seg, er de venstreradikale avhengig av betydelige pengemidler. Alle næringsdrivende bør ha oppfordring til å unnlate å tegne annonser i deres publikasjoner og ellers avholde seg for enhver form for direkte og indirekte støtte. Likeså bør myndighetene penses inn via skattevesenet. Det er høyst tvilsomt om f. eks. det bør være skattefritagel-

ser når det gjennom ideelle organisasjoner bevilges penger til tiltak som ligger utenfor det ideelle formål. Likeså må man gripe enhver sjanse til å blottstille tillitsmenn enten de arbeider innen SUF eller andre organisasjoner. Jo mer SUF får dosert sin ideologi offentlig, jo lettere vil det være å angripe.

Det er den skjulte virksomhet som er farlig.

SUF's kommentarer

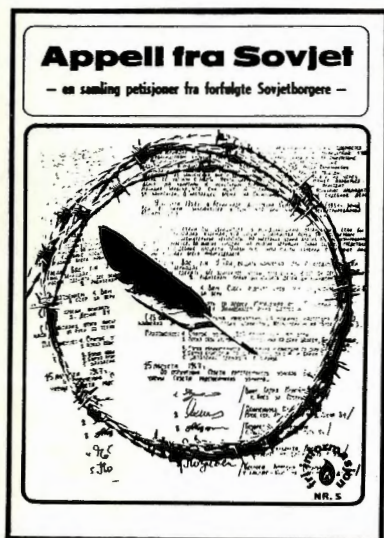
SUF-forlaget "Oktober" som brakte de ovenfor gjengitte notater om SUF kommentarer i en artikkel åtte av setningene. I notatene ovenfor er disse setninger avmerket med en fotnote. Kommentarene er som følger:

Fotnote 1 side 4	løgnaktig "opplysning"
Fotnote 2 side 4	løgnaktig "opplysning"
Fotnote 3 side 12	løgnaktig "opplysning"
Fotnote 4 side 13	reint vrøvl
Fotnote 5 side 13	reint vrøvl
Fotnote 6 side 14	reint vrøvl
Fotnote 7 side 15	løgnaktig "opplysning"
Fotnote 8 side 15	løgnaktig "opplysning"

Dette er samtlige kommentarer fra SUF-forlaget "Oktober" angående notatene. Det er bemerkelsesverdig at SUF, når de utgir et hefte på 36 sider (hvor notatene fyller under 11 sider) ikke gjør alvorlige forsøk på konkret å tilbakevise det veld av faktiske opplysninger som notatene inneholder. Hvorvidt dette skyldes at notatene i hovedtrekk gir et korrekt bilde av SUF eller at SUF overhodet ikke ønsker noen debatt om sin organisasjon vites ikke.

fri informasjon

Postboks 18, Blindern, Oslo 3. Postgiro 20 65 70. Bankgiro 6094.05.20846

KLIPP UT ELLER SKRIV AVI

6 - 71

Til Fri Informasjon, Postboks 18, Blindern, Oslo 3.

- Undertegnede vil gjerne få Fri Informasjon gratis tilsendt.
- Undertegnede vil gjerne få følgende tidligere utgitt numre av Fri Informasjon gratis tilsendt.
 - Nr. 1 Nr. 3 Nr. 4 Nr. 5 Nr. 6
- Undertegnede tegner herved et års støtteabonnement på Fri Informasjon og betaler kr. 20,— som
 - ligger vedlagt i sjekk/frimerker
 - er sendt over postgiro 20 65 70
 - er sendt over bankgiro 6094.05.20846

Sett kryss der det passer!

Navn: _____

Adresse: _____

Stilling/studium: _____

*Støtt
rednings-saken!*

FERODO

FOR SKIVEBREMSE

Vi fører lager av alle gangbare sett

FERODO FOR SIKKERHETS SKYLD

ENEIMPORTØR:

S. J. BENNETTER A/S

OLE DEVIKS VEI 30 - OSLO 6

TELEFON *68 89 50 - POSTBOKS 6189 - ETTERSTAD - OSLO 6

Vern naturen!

H-O 671

Speedy Gonzales

Det sies at skinnen kan bedra. Når det gjelder Volkswagen 1302 S, er det et faktum: den ser ut som en snill, godmodig kosebil, som en vanlig Volkswagen Type I. Men det er mest kamuflasje. 1302 S er i virkeligheten litt av en fresking, like sprek som den er tøff.

Som dikteren sier: «En solblank sommerdag — med innebygget orkan.» Speedy Gonzales personlig.

Snakk om kjøreegenskaper: Porsche dobbeltleddet bakaksel, ny forstilling, større sporvidde foran, ligger som et frimerke.

Og upåklagelig kjørekomfort: 1600 ccm, 60 HK SAE, skivebremser foran, friskluftanlegg, elektrisk oppvarmet bakrute, polstret dashboard.

Plass til de ekstra koffertene: 80% større bagasjeplass foran, tilsammen 400 liter i hele bilen.

Og solid Volkswagen-kvalitet tvers gjennom, alt skikkelig forseggjort, med god finish.

Volkswagen 1302 S er trøbbelfri og driftssikker, en bil til å trives med.

Godt utbygget service og diagnose-system er en fordel som gir ekstra trygghet.

Prøvekjør Volkswagen 1302 S.

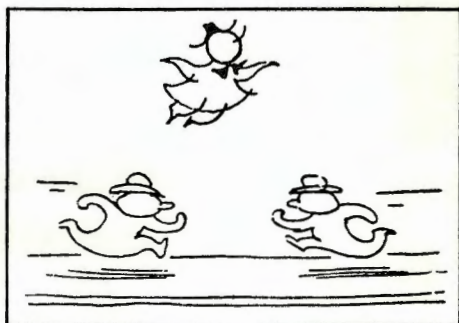
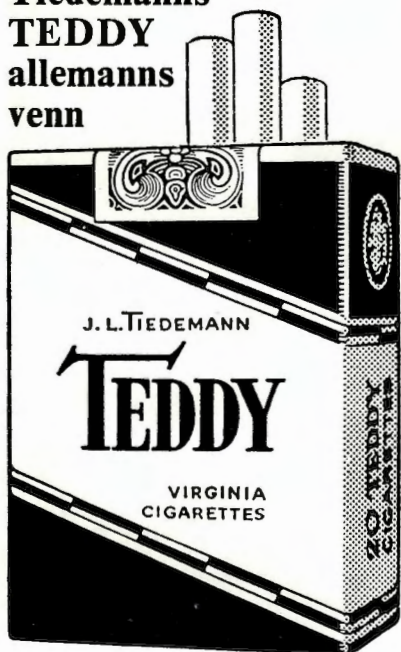
Volkswagen 1302 S

IMPORTØR: HARALD A. MØLLER A/S

dagens TEDDY

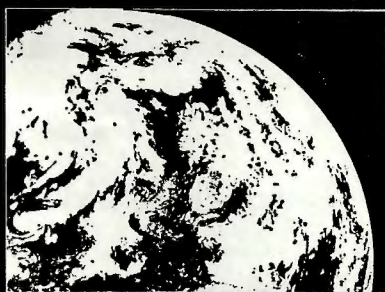
Tiedemanns
TEDDY
allemanns
venn

Om at hvile i arbeidet
Afspændingsterapeutisk
tanke.

*Kunsten at hvile —
uden at raste
består i at ile —
uden at haste.*

KUMBEL

VILDE VITE MER...

Pluss på kunnskapene med
Gyldendals Studie- og Kjempefakler

Internasjonal Politikk (nr. 2 - 3/71):

Artikler om

Europeiske sikkerhetsproblemer

Rustningskontroll og politikk

SALT og Europa

Europeisk sikkerhetskonferanse?

Berlin-forhandlingene

Styrkereduksjoner

Nordflanken

165 sider — 40 sider dokumentasjon — Pris kr. 15,-

**norsk utenrikspolitisk
institutt**

Postboks 8159, Oslo Dep. Oslo 1
Postgirokonto 8641 — Tlf. 56 79 70 — Bygdøy Alle 3